

Het Congres van Wenen

Inleiding

De Franse Revolutie en de daarop volgende Revolutionaire en Napoleontische oorlogen hebben heel Europa omgegooid. Landen werden geplitst, samengevoegd op geheel opgeheven. Vorstenfamilies werd afgezet, verhuisd of soms tot koning verheven. Heel Europa was in beweging. Na de zesde Coalitieoorlog tegen Napoleon werd de kleine korporaal eindelijk verslagen. Napoleon werd naar Elba verbannen en de rest van de Europese vorstenhuizen gingen naar Wenen. Het was het idee van de Oostenrijkse minister Metternich om vertegenwoordigers van alle in Wenen bijeen te roepen om verder te bepalen wat er met Europa moest gebeuren. Moesten de grenzen van vóór de revolutie hersteld worden? Moesten alle oude vorstenhuizen weer terug? Bleven nieuwe koninkrijkes bestaan? Moest Frankrijk afgestraft en verkleind worden? Zijn er andere nieuwe gevaren die in de gaten gehouden moeten worden?

Duizenden diplomaten trokken in 1814 naar Wenen. Het Congres van Wenen, zoals deze bijeenkomsten werden genoemd, duurde in totaal bijna een jaar. Een officieel begin was er niet, en eigenlijk kan je niet eens van een echt congres spreken, omdat er nooit een plenaire zitting heeft plaatsgevonden. De vier grote overwinnaars van de Napoleontische oorlogen (Rusland, Oostenrijk, Pruisen en Engeland) wilden de kaart van Europa het liefst met zijn vieren opnieuw indelen. Talleyrand wist Frankrijk bij dit rijtje van vier te voegen. Daarnaast waren er nog duizenden vorsten, vertegenwoordigers van landen, ex-landen, families, kloosterordes en onafhankelijke steden die probeerde hun doelstellingen te bereiken en van het Congres van Wenen te profiteren. Deze mensen moesten proberen op de agenda van de vijf grote landen te komen, want als zij je kwestie serieus namen, dan werden er pas besluiten genomen.

Doel van de simulatie:

Het ultieme doel van de simulatie is diplomatie in de brede zin van het woord. De leerlingen moeten zich inleven in een diplomaat uit de 19^e eeuw en op tactische en strategische wijze proberen de doelstellingen voor hun land te behalen. Leerlingen zijn diplomaten en ze moeten bij andere landen steun vinden voor hun zaak. Dit kan door goede historische argumenten te gebruiken, maar ook door wat geven en nemen. Op het congres van Wenen rekende men vooral in inwonertal. Pruisen was 1,5 miljoen inwoners aan Rusland verloren, dan wilde Pruisen ergens anders 1,5 miljoen mensen erbij.

De kaart van Europa moet opnieuw getekend worden, op een zodanige wijze dat er geen land met wrokgevoelens achterblijft en een nieuwe oorlog wil beginnen. Na het Congres van Wenen duurde het 40 jaar voordat er een nieuwe oorlog tussen Europese landen en 100 jaar voordat er een grootschalige Europese oorlog uitbrak, dus het Congres heeft zeker zijn nut gehad.

Van cruciaal belang voor de uitvoering van deze werkvorm is dat de werkvorm gespeeld moet worden zonder dat de leerlingen weet hebben van de uitkomsten van het Congres van Wenen om hindsicht te voorkomen. Op deze wijze kan de docent bij de nabespreking de verschillen tussen de uitkomst van de klas en die in het echt vergelijken met elkaar en proberen deze verschillen te verklaren.

Waarom een simulatie:

De geschiedenis is voor leerlingen vaak abstract en gaat veelal over de hoofden van leerlingen heen. Door de vorm van een simulatie te kiezen worden de leerlingen gedwongen het Congres van Wenen als het ware zelf mee te maken en te ervaren. Het is belangrijk dat de leerlingen de uitkomst van het Congres nog niet kennen, zodat er sprake is van ontdekkend leren.

Om een simulatie met een hele klas mogelijk te maken zijn er duidelijke regels nodig. Het competitie-element (ieder moet zijn persoonlijke doelen bereiken) dient zowel om orde te houden als om de leerlingen te motiveren, net als bij een regulier 'gezelschapspel'. Leerlingen zijn immers in hun vrije tijd heel goed in staat om spellen te spelen waar men zich vanzelf aan de regels houdt (of men corrigeert elkaar tijdens het spel). Daarnaast motiveren de te behalen doelstellingen de leerlingen om bij de les te blijven.

Waarde voor geschiedenis:

- De leerling kan uitleggen dat vredesonderhandelingen een complex proces zijn van geven en nemen en compromissen sluiten;
- De leerling heeft meer kennis van de kaart van Europa en de (verschuivende) grenzen aan het begin van de 19e eeuw;
- De leerling heeft zich ingeleefd in één historische delegatie die aanwezig was bij het Congres van Wenen, waardoor de leerling een concreter beeld heeft van het Congres dan de abstractere versie waarbij alleen de bespreking en uitkomst wordt genoemd.
- De leerling heeft ervaren dat sommige landen op het Congres van Wenen meer invloed en macht hadden dan andere delegaties en kan daar een verklaring voor geven;
- De leerling kan met voorbeelden laten zien hoe de persoonlijkheid van bepaalde mensen (in eerste instantie van leerlingen zelf, maar in analogie ook van de onderhandelaars in Wenen) invloed heeft gehad op het verloop van de vredesonderhandelingen;
- De leerling kan verklaren hoe het Europese landschap na de val van Napoleon veranderde.

Voorbereiding:

Voor elke delegatie dient een stapel gemaakt te worden met materiaal, dit moet het volgende bevatten:

- a) een lege kaart van Europa en een kaart van 1812;
- b) een informatieblad met informatie over jouw land;
- c) een informatieblad met algemene doelstellingen van andere landen;
- d) een lijst met relevante verdragen gesloten vanaf 1761;
- e) briefpapier om boodschappen mee te schrijven;
- f) een landenbordje dat voor de tafel van je delegatie gezet wordt.

Het lokaal dient op zodanige wijze ingericht te worden, dat er in het midden van het lokaal ruimte is om tien leerlingen in eht midden van het lokaal te plaatsen (de eerste 5 delegaties). De rest van de delegaties zitten als een grote cirkel om deze delegaties heen gedrapeerd. Belangrijk is dat de buurlanden niet naast elkaar komen te zitten om te voorkomen dat ze toch gaan praten in plaats van brieven te schrijven. Dus

Spanje en Portugal tegenover elkaar in het lokaal zetten, net als Zweden en Denemarken, Beieren en Saksen.

Er dient voldoende briefpapier gekopieerd te zijn voor elke delegatie. Voor extra aankleding kan de docent vooraf al mooi briefpapier voor elke delegatie maken (met een wapen erop van de betrokken delegatie), en de landenbordjes mooi uitprinten. Ook kan de docent een cd meenemen met Weense wals-muziek voor op de achtergrond tijdens een bal/intermezzo.

De leerlingen spelen de volgende delegaties:

1. Pruisen (2 leerlingen),
2. Rusland (2 leerlingen),
3. Engeland (2 leerlingen),
4. Oostenrijk (2 leerlingen),
5. Frankrijk (2 leerlingen),
6. Nederlanden (1 of 2 leerlingen),
7. Zwitserland (1 of 2 leerlingen),
8. Beieren (1 of 2 leerlingen),
9. Spanje (1 of 2 leerlingen),
10. Portugal (1 of 2 leerlingen),
11. Zweden (1 of 2 leerlingen),
12. Denemarken (1 of 2 leerlingen),
13. Saksen (1 of 2 leerlingen),
14. Piedmont-Sardinië (1 of 2 leerlingen),

Daarnaast zijn er nog leerlingen nodig die de posterijen beheren. Zij zijn degene die de geschreven verzoeken rondbrengen. Bij de posterijen zelf zit ook het onderstaande karakter:

15. Baron Hager, die door Metternich is aangesteld als Oberste Polizei und Cenzur Hofstelle. Alle post die de posterijen vervoeren gaan via Hager naar de eindbestemming. De baron schrijft alle nuttige informatie op en speelt deze af en toe op onopvallende wijze (ook via een briefje) door aan de Oostenrijkse delegatie onder leiding van Metternich.

De rol van de postbezorgers is om alle geschreven verzoeken te controleren op formaliteit en serieuzeheid. Zo wordt censuur gepleegd, maar kan voorkomen worden dat de leerlingen vergeten zich in te leven.

Instructie: Het verloop van het Congres van Wenen:

Instructie:

- Verdeel de rollen over de leerlingen.
- Deel vervolgens per groepje een informatiepakket uit.
- Zorg bij het uitdelen dat je eerst de vijf grote landen uitdeelt en vervolgens de kleinere landen (zodat als je een klas van 10 leerlingen hebt je het spel kan spelen, maar ook met een klas van 25 leerlingen en vergeet de posterijen niet!).
- De delegaties bekijken hun informatiepakketten.
- Vertel de doelstelling van het Congres:
 - In eerste instantie moet elke delegatie de doelstellingen van zijn eigen land behalen
 - Als dat gelukt is moet de delegatie zich inzetten voor andere landen zodat ook die hun doelstellingen behalen. Het congres is pas geslaagd als iedereen tot overeenstemming is, anders breekt er weer oorlog uit.
- **Belangrijk! Vertel de leerlingen dat ze niet mogen praten met andere delegaties, dit gebeurt via het geschreven woord.**
- Het groepje van de posterijen krijgt de aparte (geheime) instructie dat al het briefverkeer via Baron Hagel loopt. De baron krijgt de instructie dat hij relevante informatie af en toe door moet spelen aan de Oostenrijkse delegatie.
- Voorbereiding in de delegaties (5 minuten)
 - Laat de groepen bedenken welke andere landen betrokken zijn bij jouw doelstellingen
 - Laat ze bedenken van welke landen ze hulp nodig hebben, of welke landen hun hulp nodig hebben
 - Eerste ronde: Elke delegatie schrijft één voorstel (onderbouwd met argumenten) naar een ander land om één van hun doelstellingen te bereiken.
- Als elke delegatie een voorstel heeft geschreven, worden deze door de posterijen naar de bestemming gebracht.
- De delegaties kunnen ondertussen meerdere voorstellen schrijven naar andere landen om de doelstellingen te bereiken.
- De delegaties beantwoorden boodschappen van andere landen.
- Alle communicatie tussen delegaties verloopt op papier en via de posterijen.

Intermezzo's

- De docent zal merken dat het enthousiasme na ca. 15 minuten wat afneemt omdat veel mensen aan het wachten zijn, en voor sommige delegaties kwesties al opgelost zijn. Om nieuw elan in te brengen legt de docent het congres stil en vertelt dat er tijdens het Congres van Wenen geen officiële bijeenkomsten waren en dat er om die reden heel veel geregeld en onderhandeld werd in de avonduren, op één van de veel georganiseerde feesten en ballen. Dit waren de kansen voor de kleinere delegaties om toch contact te krijgen met de grote belangrijke mannen. Hier werden de echte plannen bekokstoofd. Omdat het congres daarnaast heel lang duurde ontstond het gezegde dat het Congres van Wenen niet beweegt, maar danst! Voor 3 minuten wordt een feest gesimuleerd. Dit wil zeggen dat iedereen gedurende 3 minuten mag praten en overleggen met elkaar.

- Na 3 minuten legt de docent het congres weer stil en iedereen moet dan weer via briefverkeer verder plotten.
- Als tweede intermezzo legt de docent de conferentie (bij het volgende inzakmoment, ca. 10 minuten na het 'feest') weer stil. De docent vertelt dat de Russische tsaar Alexander I tijdens het congres graag op jacht ging. Daarnaast was de tsaar heel erg op hiërarchie en status gebrand. Hij ging graag op jacht, maar alleen met mensen van zijn eigen stand. Dus...de tsaar van Rusland gaat samen met de keizer van Oostenrijk en de koning van Pruisen op jacht: Dit wil zeggen dat deze drie delegaties 3 minuten op de gang mogen overleggen.
- Na 3 minuten haalt de docent de jachtpartij weer het lokaal binnen en hebben alle delegaties nog max. 10 minuten om hun doelen te bereiken.

Nabespreking:

Inhoudelijk:

Bij de nabespreking kan op de volgende dingen gelet worden:

Als eerste vraag: Met vingeropsteken vragen welke delegaties hun doelen hebben bereikt. Daarna doorvragen wie niet zijn doelstellingen heeft bereikt. Probeer klassikaal te vragen waarom sommige delegaties hun doelstellingen niet hebben bereikt (andere landen zijn namelijk de oorzaak hiervan).

Procesvragen:

Heeft iedereen het even druk gehad op de conferentie?

Welke landen waren populair? Hoe kan je dat verklaren?

Welke landen hebben het meest voor elkaar gekregen? Hoe kan je dat verklaren?

Zijn er punten waar men op vastliep? Hoe is dat opgelost?

Evaluatief:

Hoe vonden jullie het om diplomaat te zijn? Moeilijk, makkelijk, saai, boeiend?

Hoe zijn jullie te werk gegaan? Ongestructureerd, of kleine groepjes per kwestie?

Hebben jullie wat meer geleerd over Europa en de manier waarop de politiek werkt?

Vergelijking met het echte Congres van Wenen:

Laat met een beamer of smartboard een kaart zien van Europa ná het Congres van Wenen.

Vergelijk de overeenkomsten en verschillen tussen de klas en de historische werkelijkheid en probeer deze te verklaren.

Historisch gezien heeft Talleyrand als diplomaat van Frankrijk heel veel voor elkaar gekregen op het congres. Zijn persoonlijkheid heeft hierbij een zeer cruciale rol gespeeld.

Eindig met de vraag wie 'de Talleyrand' van jullie klas was? Kortom, welke diplomaat heeft meer voor elkaar gekregen dan verwacht?

Vragenlijst over de echte uitkomst van het Congres van Wenen:

1. Welke landen verdwenen na het Congres van Wenen?
2. Wat is de verklaring voor het verdwijnen van deze landen?
3. Welk land van de vijf grote heeft het meest geprofiteerd van het Congres van Wenen? Waaraan meet je dat?
4. Als je naar de uitkomst kijkt, zie je dan al wortels voor een nieuw Europees conflict?
5. Na het Congres van Wenen duurt het veertig jaar voordat de Europese machten weer een oorlog beginnen. Kan je om die reden concluderen dat het Congres een succes was?
6. Het begon allemaal in 1789 bij de Franse Revolutie. Wat waren de doelstellingen van deze revolutie? Als je kijkt naar de mensen op het Congres van Wenen en naar de uitkomst, kan je dan zeggen dat de diplomaten hebben geleerd van de geschiedenis? Wat zouden de gevolgen daarvan zijn?

Gebruikte literatuur:

Zamoyski, Adam (2007). *Rites of Peace; the Fall of Napoleon and the Congress of Vienna*. HarperCollins Publishers

Jarret, Mark (2013). *The Congress of Vienna and Its Legacy: War and Great Power Diplomacy After Napoleon* IB Taurus

Sked, Alan (2007). *Metternich and Austria: An Evaluation* Palgrave MacMillan

King, David (2008). *Vienna, 1814: How the Conquerors of Napoleon Made Love, War, and Peace at the Congress of Vienna* Harmony

De Nederlanden

Voorheen de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden, Bataafse Republiek, Koninkrijk Holland, geannexeerd door Napoleon in 1812.
Familie van Oranje-Nassau: prins Willem VI der Nederlanden.

De Nederlanden:

Tot 1795 stond Nederland bekend als de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden, een echte handelsnatie met een groot koloniaal rijk. In 1795 namen de patriotten het over en maakten de Nederlanden tot een Franse satellietstaat. Napoleon heeft enkele jaren zijn broer (Lodewijk Napoleon) op de troon van Nederland (Koninkrijk Holland) gezet, maar annexeerde de Nederlanden als deel van het Franse keizerrijk. Na de slag bij Leipzig trokken de Fransen zich terug en namen de patriotten het weer over. Deze keer nodigden ze Willem VI van Oranje-Nassau uit om weer staatshoofd te worden. In 1814 kwam Willem weer terug in de Nederlanden en werd gekroond tot soeverein-prins der Nederlanden.

De ambassadeur:

Hans Christoph Ernst, Baron van Gagern, 48 jaar oud. Duits staatsman en politiek schrijver. Hij is geboren bij Worms, studeerde later in Leipzig en Gottingen, waarna hij in dienst trad als minister en ambassadeur bij de prins van Nassau-Weilburg. Later werd hij de afgevaardigde van deze prins in Parijs. Deze functie vervulde hij tot Napoleon in 1811 een wet uitvaardigde dat iedereen die aan de linkerkant van de Rijn is geboren, verbod om voor een ander land dan Frankrijk te werken. Hij nam ontslag en trok richting Wenen, waar hij in Tirol nog een opstand tegen Napoleon probeerde uit te lokken. Dit mislukte en hij nam dienst in het Pruisische leger (1813), met verantwoordelijkheden in het noorden van Duitsland. In 1814 werd hij de administrateur van de gebieden van het huis van Oranje, en tevens eerste minister van de prins van Oranje.

Doelstellingen voor de conferentie:

- De prins van Oranje en de patriotten wilden vooral dat de Nederlanden weer een onafhankelijk land werden. De precieze omvang was niet geheel duidelijk, zolang het maar minstens zo groot was als voor 1789. De prins wilde het liefst de Zuidelijke Nederlanden (voor de Franse revolutie nog de Oostenrijkse Nederlanden geheten) bij het noorden voegen. Hij dacht, terecht, dat Oostenrijk deze provincies niet terug wilde.
- Daarnaast wilde Nederland haar status als handelsnatie weer herstellen en eiste haar koloniën terug.

Hans Christoph von Gagern

Prins Willem VI van Oranje-Nassau

Beieren

Hertogdom Beieren, Koninkrijk Beieren,
Familie van Wittelsbach: Maximiliaan I van Beieren

Beieren:

Beieren was een onderdeel van het Heilige Roomse Rijk. Veel delen van dit rijk waren sinds het uitbreken van de Franse revolutie in oorlog met Napoleon. Beieren had snel de kant van Frankrijk gekozen, waar zij in 1806 voor beloond werden. In dit jaar werd de Duitse keizer door Napoleon verslagen en werd het Heilige Roomsche Rijk opgeheven. De keizer behield wel Oostenrijk. Veel andere Duitse landen gingen nu samen in de zogenaamde Confederatie van de Rijn. Deze telde in 1808 4 Duitse koninkrijkes (waaronder die van Beieren), vijf groothertogdommen, 13 hertogdommen, 17 heerlijkheden, en de vrije hanze steden Hamburg, Lubeck en Bremen.

De ambassadeur:

Prins Karl Philipp von Wrede, 47 jaar oud. Een Beierse maarschalk, geboren in Heidelberg. Opgegroeid en opgeleid als ambtenaar in het Palatinaat. Waar hij bij het uitbreken van de revolutie aldaar in 1799 als vrijwilliger aantrad en tot kolonel gemaakt werd. Na wat succesvolle veldslagen 'Ulm en Hohenlinden' werd hij na de vrede van Luneville Luitenant-Generaal in het Beierse leger. Wrede was zeer populair en werd nog bekender door zijn verzet tegen Oostenrijkse invallen in 1805 en 1809.

Beieren was een aantal jaar bondgenoot van Napoleon en vocht aan zijn zijde. In 1813, net voor de slag bij Leipzig, koos Beieren de kant van Oostenrijk. In 1814 werd hij prins en veldmaarschalk.

Doelstellingen voor de conferentie:

- Beieren wilde kostte wat kost een onafhankelijk koninkrijk blijven, zoals was afgesproken met Oostenrijk bij het verdrag van Ried in 1813. In dit verdrag had Beieren het Palatinaat, Ansbach en Mainz als gebiedsuitbreiding gekregen.

Karl Phillip von Wrede

Koning Maximilian I van Beieren

Oostenrijk

Keizerrijk,

Familie van Habsburg: keizer Franz I van Oostenrijk

Oostenrijk:

Eeuwenlang werd centraal Europa gedomineerd door het Heilige Roomsche Rijk, geleid door de familie van Habsburg. Kort na het uitbreken van de Franse revolutie stierf de oude keizer en moest de 24 jaar jonge Franz het roer overnemen. Hij werd Franz II van het Heilige Roomsche Rijk. Al snel raakte Oostenrijk in oorlog met Frankrijk en de continue nederlagen in de Napoleontische oorlogen zorgden voor de opheffing van het Roomsche rijk. De keizer verloor grote delen van het westen van Duitsland en riep zich opnieuw uit tot keizer, nu keizer van Oostenrijk. Door de vele nederlagen raakte Oostenrijk veel gebied kwijt aan voormalige deelgenoten van het Roomsche rijk, die de kant van Napoleon hadden gekozen.

Het keizerrijk Oostenrijk liep in 1804 van de Nederlanden tot aan Italië en de keizer van Oostenrijk was tevens de koning van Hongarije, Bohemen, Kroatië, Slovenië en Dalmatië. Door de militaire nederlagen heeft Oostenrijk een aantal vernederende verdragen moeten sluiten met de Fransen (de verdragen van Campo Formio 1797, Pressburg 1806 en Schonbrunn 1809)

De ambassadeur:

Klemens Wenzel Nepomuk Lothar, graaf van Metternich-Winneburg tot Beilstein, 41 jaar oud. Een Duits-Oostenrijks politicus geboren in Koblenz. Zijn vader was diplomaat voor het Oostenrijkse hof in het Rijnland. Hij werd ceremoniemeester bij de kroning van de keizer in Westfalen, waarna hij ambtenaar werd voor Oostenrijk, gericht op hun Nederlandse bezittingen. Hij werd in 1810 minister van Buitenlandse Zaken voor Oostenrijk en heeft sindsdien getracht om Oostenrijk tot een bemiddelaar te maken in Europese zaken. Zijn streven was om in Europa een balans van machten te houden, zodat niemand te sterk zou worden. Zijn grootste angst was de opkomst van Rusland en Pruisen als nieuwe bedreigende machten in Europa.

Doelstellingen voor de conferentie:

- Oostenrijk wilde in eerste instantie de gebieden terug, die ze in de Napoleontische oorlogen is verloren (met name Tirol, Innsbruck, Krakow en Zamosz)
- Oostenrijk wil de balans bewaren, dus Rusland en Pruisen niet te sterk laten worden. Dit kan vooral in de Poolse gebieden door Polen verdeeld te laten onder de drie landen (zoals was afgesproken bij de Poolse delingen), of door een onafhankelijk Polen te creëren. Een Polen binnen het Russische Rijk is geen optie.
- Wat Italië betreft wil Oostenrijk Venetië erbij hebben
- Oostenrijk is voorvechter voor een nieuwe Duitse Bond, waarbinnen de Duitse landen sterker samenwerken, zo zouden zij ook een tegenwicht tegen een opkomend Rusland kunnen vormen, en een barrière tegen Frankrijk.
- Oostenrijk wil Mainz terug hebben

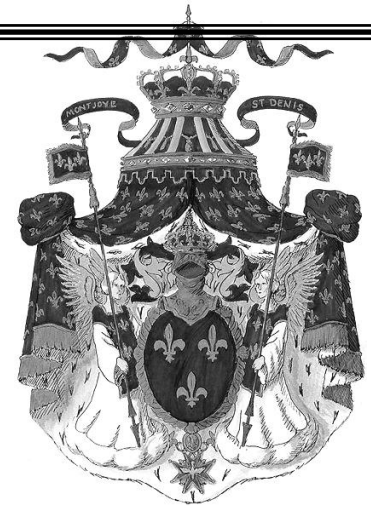
Klemens van Metternich
Oostenrijk

Franz I van
Oostenrijk

Frankrijk

Koninkrijk, Republiek, Keizerrijk, Koninkrijk
Familie van Bourbon: Lodewijk XVIII van Bourbon

Frankrijk:

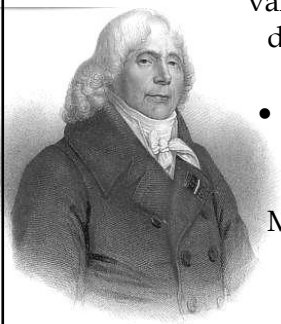
In 1789 begon de Franse revolutie, die een einde maakte aan het eeuwenoude koningshuis van Bourbon. Frankrijk werd voor een paar jaar een republiek tot Napoleon opklom en Frankrijk tot een keizerrijk verhief. Als keizer heeft Napoleon tien jaar oorlog gevoerd in Europa. Verschillende coalities hebben hem geprobeerd te verslaan. Uiteindelijk is zijn veldtocht naar Rusland hem fataal geworden. Napoleon had tot 1814 half Europa onder controle. Na veroveringen veranderde hij landsgrenzen, maakte nieuwe koninkrijkes en zette op verschillende plekken nieuwe families op tronen. Na de verloren slag bij Leipzig keerden veel bondgenoten zich van Napoleon af. In april werd hij gedwongen af te treden, en de regering wilde van huis van Bourbon in ere herstellen, Lodewijk XVIII zou de nieuwe koning worden.

Ambassadeur:

Charles-Maurice de Talleyrand, 60 jaar oud. Talleyrand kwam uit een aristocratische familie. Door een misvormd been werd hij niet als erfgenaam erkend. Hij werd bisschop van Autun en koos de kant van de revolutionairen toen de revolutie uitbrak. Hij had snel een belangrijke functie in de nieuwe regering en ook toen Napoleon aan de macht kwam wist Talleyrand op de juiste plek te zijn. Hij werd minister van Buitenlandse zaken. Hij was tegen Napoleons veldtocht naar Rusland en liet zich vanaf 1812 door andere regeringen betalen. Talleyrand werd in heel Europa alom gerespecteerd als diplomaat. In 1814 was Talleyrand een van de hoofdrolspelers in het terughalen van de familie van Bourbon en Lodewijk XIII. Hij werd eerste minister van Frankrijk.

Doelstellingen voor de conferentie:

- Talleyrand zocht geen territoriumwinst. In een eerder verdrag was Frankrijk al toegezegd dat de andere landen de grenzen van 1793 zouden respecteren (voor Napoleons expansie). Frankrijk was hier tevreden mee.
- Europese erkenning van Lodewijk XVIII als nieuwe koning van Frankrijk.
- Frankrijk wilde wel een grootmacht blijven op het Europese toneel. Een doel was om deze reden de andere grootmachten niet te machtig te laten worden.
- In Napels zat Murat, familie van Napoleon op de troon. Het nieuwe Frankrijk erkende Murat niet en wilde de oude koning Ferdinand IV weer op de troon. Ferdinand kwam ook uit de familie van Bourbon.
- Frankrijk wilde de koning van Saksen op zijn plek houden. Napoleon had Saksen tot koninkrijk verheven, maar Saksen bleef als vanouds een bondgenoot van Frankrijk, en moeder van Lodewijk kwam er vandaan. Daarnaast wilde Frankrijk nog wat invloed hebben in de nieuw op te richten Duitse Bond, om Pruisen en Oostenrijk in de gaten te kunnen houden.
- Frankrijk wilde haar koloniën terug, die tijdens Napoleon door de Engelsen waren ingenomen.

Maurice de Talleyrand
Bourbon

Lodewijk XVIII van

Pruisen

Koninkrijk Pruisen,
Huis van Hohenzollern: koning Frederik Willem III van
Pruisen

Pruisen:

Pruisen was een nieuwe opkomende mogendheid. In de 18^e eeuw was het mede door het militaristische karakter van Pruisen dat het snel groeide tot een middelgrote mogendheid. Voltaire zei ooit over Pruisen het volgende: 'De meeste landen hebben een leger, maar het Pruisische leger heeft een land'. Na stukken van Zweden en later ook Silesie veroverd te hebben, heeft Pruisen samen met Oostenrijk en Rusland stukken van Polen afgesnoept tot er geen Polen meer was. In de Napoleontische tijd probeerde Pruisen zich vanaf 1795 afzijdig te houden. Toch kwam er weer een oorlog met Frankrijk, Waarin Pruisen de helft van haar nieuw gewonnen grondgebied verloor. Napoleon had dit gebied weer in een groothertogdom Warschau. Na Napoleons veldtocht naar Rusland koos Pruisen de geallieerde kant. Rusland had in de tussentijd grote stukken van oostelijk Pruisen veroverd en weigerde deze terug te geven. Pruisen zocht nu compensatie in het westen.

Ambassadeur:

Karl August von Hardenberg, 64 jaar. Pruisisch staatsman geboren nabij Hannover. Al vroeg werkte hij voor de regering, waar hij verschillende belangrijke posten vervulde. Tot drie keer toe was hij minister-president van Pruisen. Tijdens het congres van Wenen was Hardenberg de hoofdvertegenwoordiger van Pruisen. Hij kreeg echter niet als Metternich en Talleyrand complete volmacht om te handelen en koning Frederik Willem was ook aanwezig op de conferentie en liet zich door de russische tsaar vaak overhalen, wat Hardenberg niet ten goede kwam.

Hardenberg werd tijdens de conferentie bijgestaan door Willem von Humboldt, schrijver, filosoof en later oprichter van de Humboldt Universiteit in Berlijn.

Doelstellingen voor de conferentie:

- Pruisen wil Saksen hebben en een paar andere gebieden, incl Mainz (en hebben het bezet)
- Pruisen wil haar Poolse gebieden terug, incl Thorn.
- Koning van Saksen moet gecompenseerd worden met een kleiner rijk aan de Rijn
- Voorstander Polen maar dan wel compensatie voor de Pruisisch Poolse gebieden in het Westen. Polen het liefst volledig onafhankelijk.
- Pruisen wilde het Zweedse deel van Pomeranie bij het Pruisische deel voegen.

Karl August von Hardenberg

Koning Frederick Willem III van
Pruisen

Rusland

Keizerrijk Rusland

Familie Romanov: Alexander I Romanov

Rusland:

Rusland was een land in opmars. Het was in de 18^e eeuw een echte Europese grootmacht geworden, mede door de opdeling van Polen tussen Oostenrijk, Pruisen en Rusland. Tijdens de Napoleontische oorlogen heeft Rusland Finland ingelijfd van een verzwakte Zweedse staat en in 1812 werd Bessarabië op de Ottomanen veroverd.

Napoleon viel in 1812 Rusland binnen, onder andere omdat zij weigerde mee te doen aan het Continentaal Stelsel om Engeland van Europa te isoleren. Napoleons campagne was een catastrofe. Russische troepen achtervolgden Napoleon terug naar Centraal Europa, en versloegen hem bij de Slag bij Leipzig. Tsar Alexander wil niet alleen Napoleon teruggedrijven, maar wil hem ook van de troon stoten, en marcheert door richting Parijs. Zijn coalitieleger zet inderdaad door tot Parijs. Op weg naar Parijs heeft het Russische leger veel land ingenomen en heeft het enige echte grote staande leger van de Europese machten.

Ambassadeur:

Karl Robert Nesselrode, 34 jaar oud. Zoon van een Duitse vader die in Russische dienst was als diplomaat. Geschoold in Berlijn en al snel in dienst van Rusland: Op zijn 16^e ging hij bij de marine, en werd als snel adviseur. Onder de regering van Alexander I werd hij ambassadeur in Pruisen en in Den Haag. Vanaf 1814 was hij minister van Buitenlandse Zaken en was ook de officiële vertegenwoordiger voor Rusland bij het Congres van Wenen. Alexander I was echter ook persoonlijk aanwezig in Wenen en wilde bij alle vergaderingen aanwezig zijn. Nesselrode stond hierdoor slechts in de schaduw van de tsaar en was afhankelijk van alexanders grillen en koppigheid.

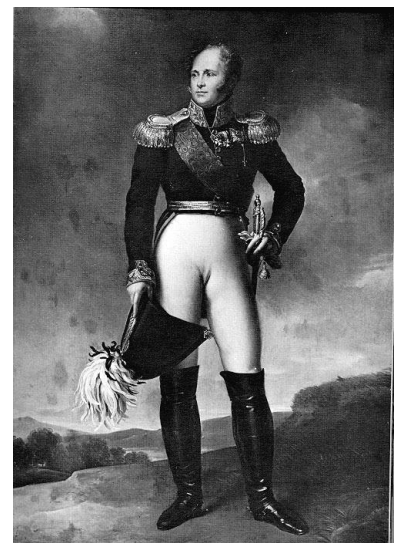
Doelstellingen voor de conferentie:

- Tsaar Alexander had het idealistische idee dat hij een verlichte geest was (terwijl hij autocratisch regeerde), en wilde het volk van Polen haar onafhankelijkheid teruggeven. Dit echter wel binnen het Russische Rijk. Om dit te verwezenlijken wilde hij de Oostenrijks- en Pruisisch-Poolse provincies weer bij Polen voegen.
- Oostenrijk en Pruisen zouden hierdoor gecompenseerd moeten worden. Oostenrijk moest echter niet teveel invloed krijgen in Europa.
- Tsaar Alexander wilde een Heilige Alliantie oprichten met landen die de Christelijke waarden hooghielden, en vanuit dit perspectief ook de 'kleinere' zouden bijstaan om vrede te bewaken in Europa.

Karl Robert Nesselrode

Tsaar Alexander I Romanov

Verenigd Koninkrijk

Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Ierland
Familie van Hannover: George III van Engeland

Engeland:

In 1801 werd het Koninkrijk van Groot-Brittannië uitgebreid met het koninkrijk Ierland, vanaf dit moment spreekt men van het Verenigd Koninkrijk. De kracht van het Verenigd Koninkrijk lag op zee: Ze bezat koloniën over de hele wereld en had de grootste vloot. Toen in Frankrijk de revolutie uitbrak vluchtten veel Franse edelen naar Engeland, waar het koningshuis stevig in haar schoenen stond. Gedurende de hele revolutie heeft Engeland zich succesvol verzet tegen Frankrijk en Napoleon, vaak als enige tegenstander. Op zee was ze te sterk voor Frankrijk en op het vasteland van Europa steunde Engeland vooral financieel de strijd tegen Napoleon door vijanden van Napoleon grote sommen geld te verschaffen. In Spanje kreeg de hertog van Wellington de leiding over het verzetsleger tegen Napoleon. Wellington zorgde later ook voor de definitieve nederlaag van Napoleon bij Waterloo.

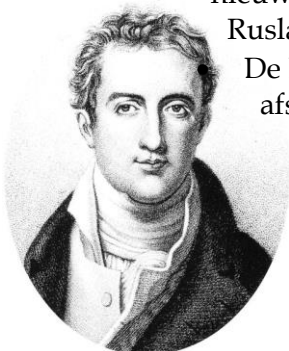
Ambassadeur:

Robert Stweat, burggraaf Castlereagh, 45 jaar oud. De in Ierland geboren Castlereagh studeerde op de universiteit van Cambridge. Op 21 jarige leeftijd zat hij in het Ierse parlement en vijf jaar later bevond hij zich in het Britse Lagerhuis. Hij was een van de belangrijkste bewerkstellers van de politieke unie van Ierland en Brittannië. Vanaf 1805 was hij Minister van Oorlog en Koloniën was hij nauw betrokken bij de planning van de campagnes tegen Napoleon. Vanaf 1812 werd hij minister van Buitenlandse Zaken en was de officiële vertegenwoordiger voor Engeland bij het Congres van Wenen. Later in het Congres werd hij bijgestaan door generaal Wellington, die de militaire campagnes tegen Napoleon leidde, en vanaf 1813 de Engelse ambassadeur in Parijs was.

Doelstellingen voor de conferentie:

- Englands grootste zorg was een nieuw overwicht van Frankrijk in Europa. Om deze reden wilde Engeland om de grenzen van Frankrijk sterke landen creëren die als buffer konden dienen:
- De samenvoeging van de Noordelijke en Zuidelijke Nederlanden tot een Koninkrijk der Nederlanden.
- Een onafhankelijk en sterk koninkrijk Saksen aan de noord-oostgrens van Frankrijk creëren.
- Koninkrijk Piedmont sterker maken door samenvoeging met Sardinië en Genua.
- Engeland hoefde zelf geen territoriale uitbreiding, waardoor zij geneigd waren meer als bemiddelaar voor anderen op te treden.
- Engeland wilde Frankrijk niet te groot maken, maar zeker niet te klein, omdat ze hoopte in het nieuwe Frankrijk een nieuwe bondgenoot te vinden, onder andere om tegenwicht tegen de nieuwe Oost-Europese mogendheden als Pruisen en Rusland tegenwicht te bieden.

De Engelsen wilden dat elk land slavernij zou afschaffen.

Robert Castlereagh

King George III

Zweden

Koninkrijk Zweden

Huis van Holstein-Gottorp: Koning Karl XIII van Zweden (Carl II van Noorwegen)

Zweden:

In de 17^e eeuw was Zweden een grootmacht. Na een massale oorlog (Noordse Oorlog) van een coalitie tegen Zweden, werd ze teruggebracht tot een tweederangs macht en een halve eeuw later lukte het koning Gustav III om de absolute macht van de vorst te herstellen boven het parlement. In 1809 werd Zweden na het verliezen van een oorlog tegen Rusland gedwongen Finland aan de Russen af te staan. Het jaar erop adopteerde de Zweedse koning Jean-Baptiste Bernadotte als zoon en erfgenaam van Zweden. Bernadotte was een generaal van Napoleon die al eerder in de buurt van Zweden had gevochten. Omdat Bernadotte twijfelde bij Napoleons orders om Zweden te veroveren, werd hij zeer populair in Zweden, zo populair dat men hem tot troonopvolger heeft gemaakt. Hoewel hij maarschalk van Napoleon was, keerde hij zich na diens veldtocht naar Rusland tegen Frankrijk en sloot zich aan bij Pruisen, Rusland en Oostenrijk. Hij hoopte zo Noorwegen van Denemarken te kunnen krijgen. In het verdrag van Kiel doet de koning van Denemarken afstand van Noorwegen ten gunste van Zweden, maar de Noren verklaren zich onafhankelijk.

Ambassadeur:

Jean-Baptiste Bernadotte was een Fransman uit Pau. In de Franse revolutie had hij zich snel als bekwaam veldheer bewezen en Napoleon maakte hem in 1804 maarschalk en gaf hem Ponte Corvo in Italië als prinsdom. Hij was verantwoordelijk voor de noordelijke legers van de Fransen en had veel met de Denen en Zweden te maken. Toen in 1809 een nieuwe koning op de troon van Zweden kwam (een oude, kinderloze man) werd Bernadotte geadopteerd en troonopvolger van Zweden. Bernadotte wilde Zweden in oude glorie herstellen, maar koos ervoor om liever Noorwegen van Denemarken terug te pakken, dan Finland van Rusland. Om deze reden koos hij in 1813 de kant van de geallieerden tegen Frankrijk en Denemarken.

Doelstelling voor de conferentie:

- Zweden wilde zo veel mogelijk gebiedsuitbreiding als dank voor het meedoen aan de oorlog tegen Napoleon
- Zweden wilde erkenning dat Noorwegen aan Zweden verviel. De Noren hadden zichzelf namelijk onafhankelijk verklaard, tot grote ergernis van de Zweden.
- Bernadotte wilde internationale erkenning als troonopvolger van Zweden

Jean-Baptiste Bernadotte

Karl XIII van Zweden

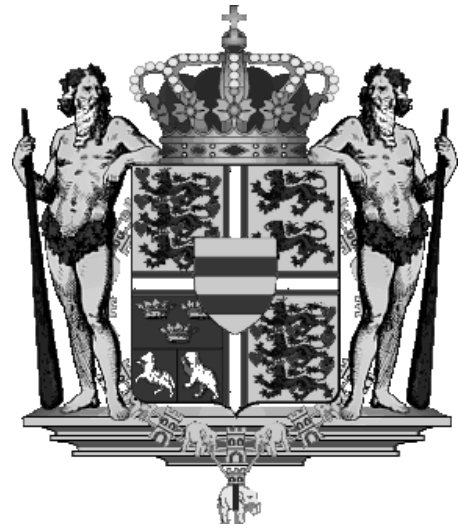
Denemarken

Koninkrijk Denemarken

Huis van Oldenburg, koning Frederick VI van Denemarken

Denemarken

In de 18e eeuw ging het goed met Denemarken. Het land had een aantal overzeese koloniën en vanaf de 16e eeuw hoorde Noorwegen ook bij Denemarken. Vanaf de Franse Revolutie waren de Engelsen zeer agressief op zee en controleerde alle schepen op smokkelwaar naar Frankrijk. Als reactie hierop hebben Denemarken, Pruisen, Zweden en Rusland een verbond opgericht om handelsschepen te beschermen tegen deze Britse ongehoorzaamheid. De Britten reageerde hierop met een aanval op de haven van Kopenhagen, waarop Denemarken zich prompt aansloot bij het kamp van Napoleon. De jaren ervoor was Denemarken bijna failliet gegaan aan de Napoleontische Oorlogen, nu kozen ze de kant van Napoleon. In 1807 werd Kopenhagen wederom aangevallen door de Britten, en de hele vloot werd overwonnen. De oorlog met de Engelsen duurde tot 1814, toen het Verdrag van Kiel werd getekend, waarin Denemarken Noorwegen aan Zweden afstond. De Noren wilden echter niet en verklaarden zich onafhankelijk en benoemde de Deense kroonprins Christiaan Frederick tot koning van Noorwegen.

Ambassadeur:

Baron Niels Rozenkrantz, 57 jaar oud. Deens diplomaat. Aanvankelijk koos Rosenkrantz een militaire carrière maar hij werd al snel als diplomaat ingezet. Eerst in Den Haag, Later in St. Petersburg en Warschau. Na het uitbreken van de Franse Revolutie, gaat hij in 1795 als ambassadeur naar Pruisen. Rond 1800 wordt hij weer naar Rusland gezonden, maar na Denemarkens bondgenootschap wordt hij ambassadeur voor de Denen bij Napoleon. In 1809 is hij Denemarkens afgevaardigde bij de vredesonderhandelingen met Zweden en in Wenen in 1814 is hij ook de aangewezen persoon om Denemarken te vertegenwoordigen. Al ruim twintig jaar was Rosenkrantz ambassadeur en in elk hof van Europa (men name Noord- en Oost-Europa) was hij een bekend en graag gezien gezicht.

Doelstellingen voor de conferentie:

- Denemarken had tot het laatst toe Napoleon gesteund en wilde vooral de schade beperkt houden
- Denemarken wilde het liefst Noorwegen terug, maar aangezien dit niet kon wilden de Denen wel Christiaan Frederick internationaal laten erkennen als koning van Noorwegen
 - Denemarken wilde graag compensatie voor het verlies van Noorwegen aan Zweden.

Christiaan Frederick

Denemarken

Frederick VI van

Zwitserland

Helvetische Republiek, Confederatie van Zwitserland
Geen centraal bestuur

Zwitserland:

IN de achttiende eeuw was Zwitserland een federatie van losse kantons, die ieder hun eigen bestuur hadden. In 1795 maakte een Franse een einde aan het eeuwenoude en feodale systeem van kantons en legden de Zwitsersers een nieuwe grondwet op. Het land werd nu de Helvetische Republiek genoemd. De inwoners zelf wilden het liefst terug naar het oude systeem en hadden weinig behoeften aan een centraal gezag voor Zwitserland. Verschillende malen kwamen de Zwitsersers in opstand tegen de Fransen, maar elke keer werd de opstand (ondanks hulp van buitenaf) in de kop gedrukt. In 1803 gaven de Fransen een beetje toe door de Akte van Mediatie in te voeren, waarin Zwitserland weer werd verdeeld in 19 kantons met eigen bestuur in een confederatie.

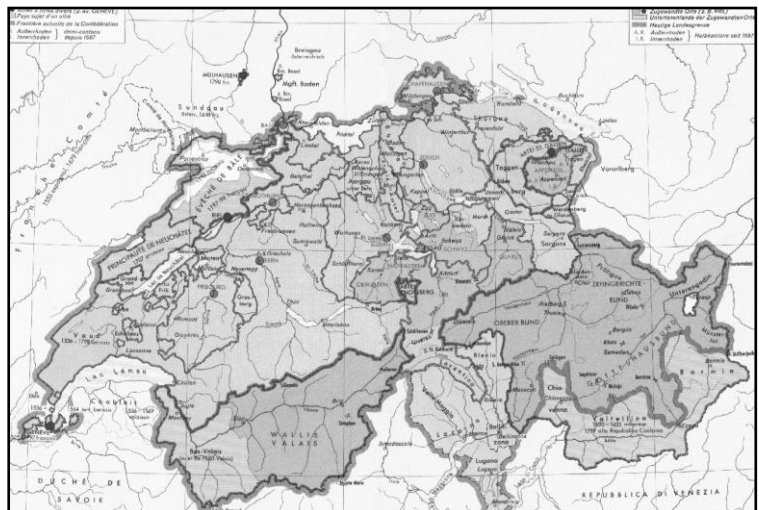
Ambassadeur:

Müller d'Arvarngue was door de catons van Zwitserland aangesteld om hun standpunten over te brengen. Daarbij werd hij overschaduwd door Charles Pictet de Rochemont, de vertegenwoordiger van Geneve. Deze laatste heeft het meeste werk gedaan. Pictet kwam uit een adellijke familie en na een kort verblijf in Frankrijk keerde hij in 1786 terug naar Geneve om daar in het stadsbestuur te gaan. De Franse Revolutie had grote gevolgen voor Pictet: zijn vader werd geexecuteerd en hij werd een jaar onder huisarrest gezet. Tijdens het Franse bewind in Zwitserland. Zijn titel was Pictet kwijt en hij kocht een stuk land en ging schapen houden. Toen de val van Napoleon dichterbij kwam werd hij politiek weer actiever, en hij werd door de Geneefse regering naar Wenen uitgezonden.

Doelstellingen van de conferentie:

- De Zwitsersers wilden niet meer aangevallen worden en wilden dat hun neutraliteit internationaal erkend werd.
- De kantons van Zwitserland wilden dat Geneve, Neuchatel en Valais zich bij de Confederatie toevoegden.
- De confederatie wilde ook Gex hebben van Frankrijk, zodat Geneve aan de rest van Zwitserland vast kwam te liggen.

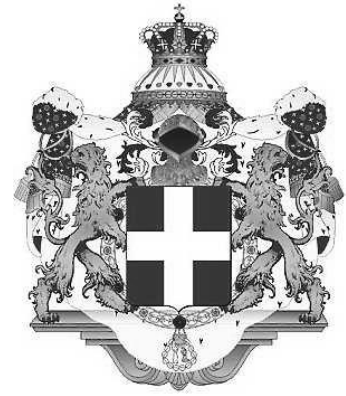
Charles Pictet de Rochemont

Sardinië-Piedmont

Koninkrijk Sardinië, hertogdom Piedmont

Huis van Savoye: Koning Victor Emmanuel I van Sardinië

Sardinië-Piedmont:

In 1720 werd de hertog van Savoye ook koning van Sardinië, waar later het hertogdom Piedmont bij werd gevoegd. Het stond bekend als het koninkrijk Piedmont-Sardinië en had Turijn als hoofdstad. In 1796 werd het koninkrijk door de Fransen onder de voet gelopen en voor een aantal jaar werd Piedmont een satellietstaat van Frankrijk, tot het in 1801 bij de Fransen werd ingelijfd. In 1802 werd een nieuwe republiek, de Subalpijnse Republiek gecreëerd die later ook weer werd geannexeerd door Frankrijk.

Ambassadeur/leider:

Victor Emmanuel van Sardinië was de tweede zoon van koning Victor Amadeus II van Sardinië. Voordat hij in 1802 zijn broer als koning opvolgde, had hij de jaren ervoor al actief deelgenomen aan de strijd tegen de Franse revolutionaire troepen in Savoye. In 1799 moest hij naar Sardinië vluchten, het enige deel van het koninkrijk dat niet door de Fransen was bezet. Tijdens deze verbanning richtte hij zijn Carabinieri elite corps op. Pas in 1814 keerde hij terug naar Turijn.

Doelstellingen voor de conferentie:

- Victor Emmanuel wilde zijn koninkrijk van Savoye-Sardinië-Piedmont handhaven
- Victor Emmanuel wilde dat Genua en Corsica bij zijn koninkrijk werd getrokken
- Victor Emmanuel wilde de Napoleontische wetten afschaffen en de grondwet eruit gooien.

Piedmont

King Victor Emmanuel I

Saksen

Hertogdom, koninkrijk Saksen

Huis van Wettin: koning Frederick Augustus I van Saksen

Saksen:

Het Electoraat Saksen-Wittenberg was een van de oudste centra van het Heilige Roomsche Rijk uit de Middeleeuwen. Eeuwenlang werd het door de familie van Wettin geregeerd. Toen Napoleon in 1806 ten oorlog trok tegen Pruisen, koos Saksen de kant van Pruisen. Saksen koos tijdens de kant van Napoleon, die de oorlog won. Na de oorlog werd het Heilige Roomsche Rijk opgeheven en werd Saksen als dank verheven tot koninkrijk. In plaats van het Duitse Rijk, werd er nu door Napoleon een Confederatie van de Rijn geformeerd, waar het koninkrijk Saksen één van de grootste spelers in was. Het koninkrijk Saksen bleef trouwe bondgenoten van de Fransen tot 1813. Voor de trouw aan Frankrijk werd het huis van Wettin ook beloond door de Fransen: Toen Napoleon in 1807 het hertogdom Warschau oprichtte, werd Frederick Augustus tot hertog van dit nieuwe lang benoemd.

Toen in 1813 de oorlog in hevigheid uitbarstte besloot Saksen zich zoveel mogelijk erbuiten te houden en geen kant te kiezen. Na dreiging van Napoleon werd Saksen gedwongen bij de slag bij Leipzig aan Franse zijde mee te vechten, maar veel soldaten deserteerden en vertrokken naar het geallieerde kamp. Saksen kwam, net als Frankrijk, als verliezer op het Congres van Wenen.

Koning:

Koning Frederick Augustus, 64 jaar oud. Frederick volgde in 1763 zijn vader op als Elector van Saksen. Vroeg in de revolutie koos de koning de kant van Napoleon, wat uiteindelijk in een diepe nederlaag eindigde na de slag bij Leipzig. De koning zelf werd door de Pruisen gevangengenomen, en voorlopig gevangen gehouden. Het Saksische land werd vervolgens door het Russische leger bezet. Bij het congres van Wenen was Saksen een speelbal geworden tussen Rusland en Pruisen, de eerste met zijn troepen die het land bezette en Pruisen dat de koning als troef in gevangenschap hield.

Doelstellingen voor de conferentie:

- De Saksische koning uit gevangenschap krijgen
- Saksen probeerde vooral zoveel mogelijk van zijn gebieden te behouden, aangezien zij tot het laatste moment aan Napoleons kant stonden.
- De familie van Wettin wilde het liefst een onafhankelijk Polen waarvan zij de troon zouden bestijgen.

Frederick Augustus van Saksen

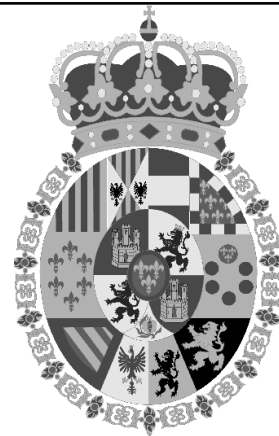
Electoraat Saksen

Spanje

Koninkrijk Spanje

Huis van Bourbon: Ferdinand VII van Spanje

Spanje:

Sinds de Spaanse successieoorlog zat het huis van Bourbon op de troon in Spanje. Toen de Franse revolutie uitbrak koos Spanje aanvankelijk voor de strijd tegen de Fransen. Kort erna besloot de pragmatische koning Karel IV zich toch aan de kant van de Fransen te scharen. Hierdoor kwam Spanje meteen in oorlog met Engeland, die de toegang naar de grote Spaanse overzeese gebieden vrijwel onmogelijk maakte door haar dominantie op de oceanen. In 1805 werd er nog een grote Frans-Spaanse vloot bij de slag bij Trafalgar vernietigd. De Spaanse koning keerde zich vervolgens tegen Napoleon en Frankrijk, met als gevolg dat Napoleon Spanje binnenviel en de koning uit het huis van Bourbon afzette. Hij maakte zijn broer Josef Bonaparte koning van Spanje. De Spanjaarden zelf begonnen een guerrilla-oorlog (juntas) tegen de Fransen in de hoop Ferdinand, de zoon van de afgezette koning, op de troon te krijgen. Mede door de hulp van de Engelsen, die vanuit Portugal de oorlog tegen Napoleon meevoerden, werden de Fransen uiteindelijk verslagen bij de slag van Vitoria. En het jaar erop, 1814, werd Ferdinand koning van Spanje.

Ambassadeur:

Don Pedro Gomez Havela, Markies van Labrador, 48 jaar oud. Een Spaans dichter, geboren in Valencia. Hij studeert op de oude universiteit van Salamanca en heeft een grote voorliefde voor literatuur. Labrador heeft verschillende diplomatieke functies bekleed, en heeft als ambassadeur veel tijd in Florence doorgebracht. Toen de Fransen binnenkwamen, is hij weggevlucht en hij was in 1812 in Cadiz aanwezig, bij het maken van de nieuwe grondwet, hoopvol vooruitkijkend naar een succesvol gevecht tegen de Fransen. In 1814 werd hij uitgezonden om Spanje in Wenen te vertegenwoordigen.

Doelstellingen voor de conferentie:

- Het Spaanse huis van Bourbon steunt de Franse tak van de Bourbon familie met hun erkenning
- De Spanjaarden willen de kolonie van Louisiana terug, of gecompenseerd worden voor het verlies.
- Spanje wil in de vorm Ferdinand IV van Napels het huis van Bourbon in Italië herstellen. Op dat moment is Murat, een van Napoleons generaals, de koning van Napels.
- Spanje heeft het voorstel de zus van de oude koning Ferdinand een gebiedje te geven en denken aan Genua voor haar.
- Spanje wilde al haar kolonien terug

De Markies van Labrador
(de derde aan tafel van rechts
bekeken)

Ferdinand VII
van Spanje

Portugal

Kingdom of Portugal

Huis van Braganza: koning Jao VI van Portugal

Portugal:

Portugal was een eeuwenoud koninkrijk. Al lange tijd was het koninkshuis van Braganza aan de macht en Portugal had een groot koloniaal rijk opgebouwd over de eeuwen heen. Aanvankelijk had Portugal weinig last van de Franse Revolutie, totdat Napoleon alle Europese landen dwong mee te doen aan het Continentaal Stelsel om Engeland te isoleren. Portugal weigerde mee te werken aan dit handelsembargo en Frankrijk antwoordde met een grootscheepse invasie in Portugal. General Junot nam op 1 december 1807 Lissabon in, en de koninklijke familie vluchtte naar Brazilië, waar voor de komende tijd Rio de Janiero de nieuwe hoofdstad werd. De Britten steunden de Portugezen en gebruikte Portugal als basis om de Fransen op het vasteland aan te vallen. In 1812 werden de Fransen troepen op het Iberisch schiereiland verslagen en de familie kon weer terugkeren.

Ambassadeur:

Dom Pedro de Sousa Holstein, Markies van Palmela, 33 jaar oud. Palmela was geboren in Turijn, en viel al op jonge leeftijd op. Hij kreeg snel diplomatieke rollen en op de conferentie van Bayonnen in 1808 zei Palmela tegen Napoleon dat de Portugezen zich nooit aan de Fransen zullen overgeven, 'we zijn geen Spanjaarden'. Hij was fel en werd de officiële afgevaardigde voor Portugal op het Congres van Wenen.

Doelstellingen voor de conferentie:

- Portugal wilde haar overzeese kolonien terug die door de Engelsen waren overgenomen
- Portugal wilde de betwiste provincie Olivenza terug, die onder Napoleons broer Josef door de Spanjaarden bezet was.
- Portugal wil de vrede bewaren, en hoopt dat het een grote sterke zeemacht blijft. Hierbij wilden zij dus het liefst dat Engeland niet teveel haar zin kreeg, die waren al machtig genoeg op zee.

koning Jao VI van Portugal

Dom Pedro de Sousa-Holstein

1761 Verdrag van Fontainebleau:

Frankrijk staat Louisiana aan Spanje af

1795 Verdrag van Den Haag:

De Bataafse Republiek staat Venlo, Vlaanderen en Maastricht aan Frankrijk af

1795 Verdrag van Basel:

Frankrijk sluit vrede met Pruisen, Spanje en Hessen-Kassel die een einde maakte aan de Eerste Coalitieoorlog. Frankrijk krijgt de Duitse gebieden ten westen van de Rijn en trekt zich terug uit het oosten van de Rijn. Spanje geeft tweederde van het land op aan Frankrijk

1797 Verdrag van Campo Formio:

De Oostenrijkse Nederlanden (huidige België) gaan naar Frankrijk, samen met enkele eilanden in de Middellandse Zee. Venetië werd verdeeld opgedeeld. Oostenrijk kreeg Venetië, Istria en Dalmatië en Oostenrijk erkende de nieuwe Cisalpijnse Republiek en de Ligurische Republiek als onafhankelijke landen. Frankrijk breidt zijn grenzen uit tot de Rijn, de Nette en de Ruhr.

1797 Verdrag van Tolentino:

Frankrijk krijgt de gebieden Avignon en Venaissin van de Kerkelijke Staat.

1800 Verdrag van San Ildefonso:

Frankrijk krijgt in dit geheim verdrag Louisiana terug van Spanje. Drie jaar later verkoopt Napoleon Louisiana aan de Verenigde Staten.

1801 Verdrag van Florence:

Frankrijk met Napels. Frankrijk krijgt de eilanden Elba en Athena of Velletri. De havens worden voor Britse schepen afgesloten.

1801 Verdrag van Lunéville:

Frankrijk en het Heilige Roomsche Rijk. De Oostenrijkers waren verslagen bij Marengo, Moreau en Hohenlinden. Het verdrag verklaart dat er 'vanaf nu vrede, vriendschap en goed overleg' zal zijn. De artikelen van Campo Formio werden herbevestigd en Oostenrijk moest nog wat Duitse gebieden afstaan en de Oostenrijkse keizer moest ook afstand doen van de rechten op het Heilige Roomsche Rijk. Het Westen van de Rijn werd nu bij Frankrijk ingelijfd. Hertogdom Toscane verviel aan Frankrijk, en de hertog werd met Duitse gebieden gecompenseerd. Oostenrijk erkent de onafhankelijke status van de Bataafse, Cisalpijnse, Helvetische en Ligurische Republieken. Oostenrijk krijgt Trento en Bressanone.

1805 Verdrag van Pressburg (Bratislava)

Oostenrijk wordt door Frankrijk wederom gehouden aan het verdrag van Campo Formio en ook Lunéville. En Oostenrijk moet verder gebieden in Italië en Beieren afstaan aan Frankrijk. Sommige Duitse gebieden van Oostenrijk gaan naar de koning van Beieren, die van Württemberg en de leider van Baden. Tirol, Vorarlberg en Augsburg gaan naar Beieren, Venetië, Istrië en Dalmatië gaan naar het nieuwe koninkrijk Italië, waar Napoleon in 1804 koning van was geworden. Oostenrijk wordt gecompenseerd met Salzburg.

1806 Verdrag van Poznan

Frankrijk en Saksen sluiten vrede. Saksen was bondgenoot van Pruisen maar verloor. Saksen moet 25 miljoen francs betalen en verplicht aansluiten bij de Confederatie van de Rijn. Saksen werd een koninkrijk.

1807 Verdrag van Fontainebleau

Spanje en Frankrijk verdelen Portugal. Verschillende vorsten krijgen stukken van Portugal. Godoi krijgt het koninkrijk van Algarve. De koning van Etrurië krijgt in ruil voor het verlies van Toscane, het koninkrijk van Noord-Lusitania. **1807 Verdrag van Tilsit**
Frankrijk sluit vrede met Rusland en Pruisen.

Rusland: Frankrijk steunt Rusland tegen de Turken. Rusland evacueert Wallachië en Moldavië. De Ionische eilanden die de Russen hadden bezet worden overgedragen aan Frankrijk. Napoleon garandeert hierintegen de onafhankelijkheid van Hertogdom Oldenburg en andere kleine Duitse landen waar familie van de tsaar aan de macht is. Pruisen wordt gehalveerd. Kottbus gaat naar Saksen, alles links van de Elbe gaat naar een nieuw koninkrijk Westfalen, Belostok gaat naar Rusland, en de rest van de Poolse provincies van Pruisen gingen naar het hertogdom Warschau. Pruisisch leger mocht niet groter zijn dan 40.000 en moest 100 miljoen franc betalen. Pruisen moet een leger aan Frankrijk geven.

1809 Verdrag van Schönbrunn

Frankrijk en Oostenrijk. Oostenrijk wordt gedwongen al Napoleons veroveringen te erkennen en zijn broer Josef als koning van Spanje. Oostenrijk moet rest van Tyrol en Salzburg aan Beieren geven, delen van Polen aan het hertogdom Warschau en Triste en Dalmatië aan Frankrijk. Het leger werd gereduceerd en ze moesten veel geld betalen.

1810 Verdrag van Parijs

Frankrijk en Zweden. Zweden krijgt Pomeranië terug, maar moet wel stoppen met handel met Engeland.

1813 Verdrag van Kalisz

Rusland en Pruisen gaan samenwerken. Het Pruisische contingent in het Franse leger sluit een verdrag met de Russen dat ze niet met de Fransen meevechten.

1813 Verdrag van Fulda

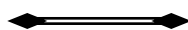
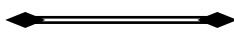
Württemberg en Oostenrijk. Württemberg verlaat de Confederatie van de Rijn en sluit zich aan bij de geallieerden.

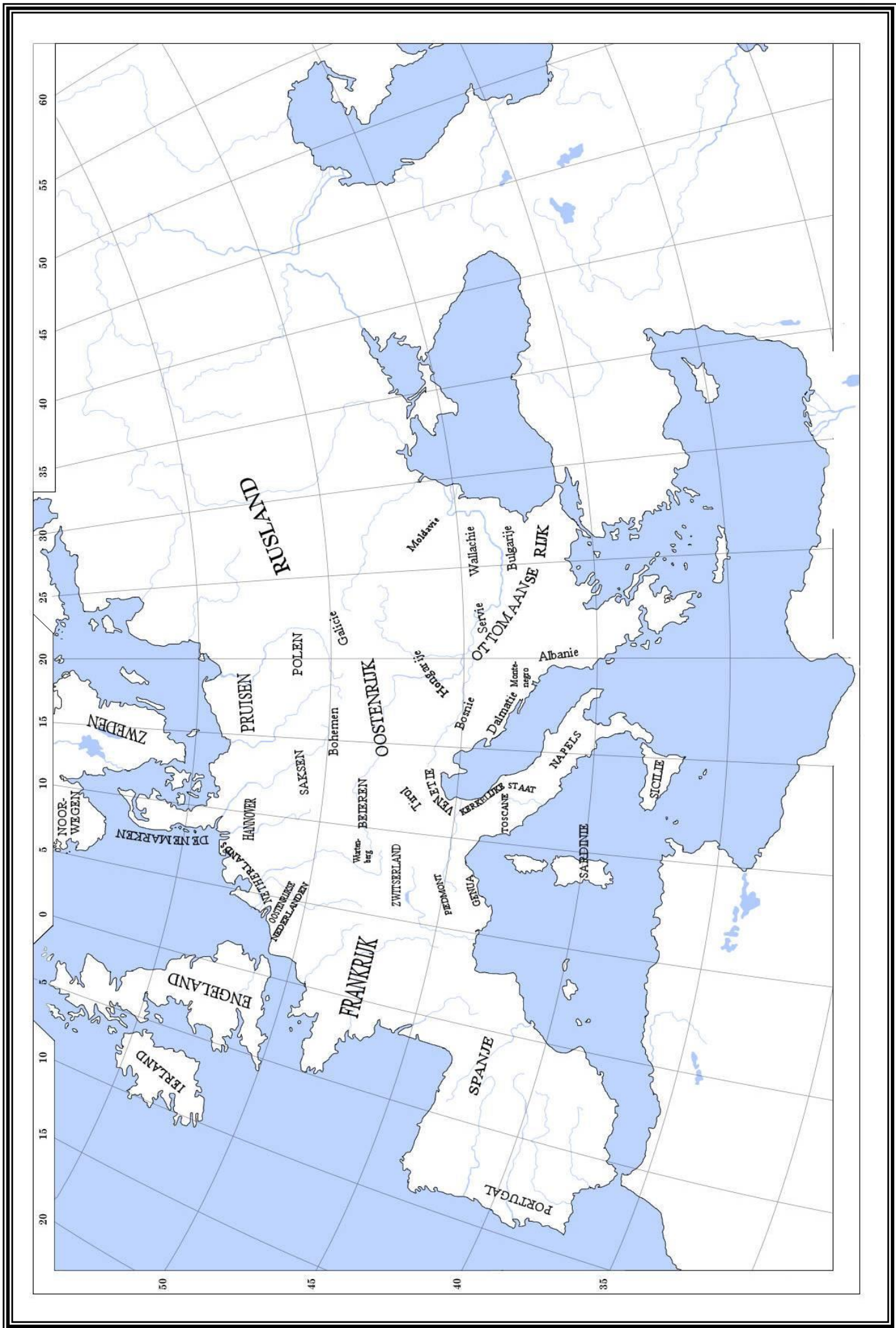
1813 Verdrag van Ried

Beieren en Oostenrijk. Beieren verlaat de Confederatie van de Rijn en sluit zich aan bij de geallieerden tegen Frankrijk.

1814 Verdrag van Parijs

Verenigd Koninkrijk, Rusland, Oostenrijk, Zweden, Portugal, Pruisen met Frankrijk. Napoleon was verslagen en moet verplicht aftreden. Lodewijk XVIII brengt met zijn koningschap het huis van Bourbon terug in Frankrijk. De regels waren redelijk soepel, om de terugkeer van de Bourbons voor het volk te compenseren. Frankrijk mocht haar grenzen van 1792 behouden, inclusief Avignon en Venaissin. Zwitserland wordt onafhankelijk. Er wordt besloten een congres in Wenen te houden om verdere openstaande punten te behandelen.

Lijst met agendapunten van elk land voor de conferentie

Oostenrijk

- Oostenrijk wilde in eerste instantie de gebieden terug, die ze in de Napoleontische oorlogen is verloren (met name Tirol, Innsbruck, Krakow en Zamosz)
- Oostenrijk wil de balans bewaren, dus Rusland en Pruisen niet te sterk laten worden. Dit kan vooral in de Poolse gebieden door Polen verdeeld te laten onder de drie landen (zoals was afgesproken bij de Poolse delingen), of door een onafhankelijk Polen te creëren. Een Polen binnen het Russische Rijk is geen optie.
- Wat Italië betreft wil Oostenrijk Venetië erbij hebben
- Oostenrijk is voorvechter voor een nieuwe Duitse Bond, waarbinnen de Duitse landen sterker samenwerken, zo zouden zij ook een tegenwicht tegen een opkomend Rusland kunnen vormen, en een barrière tegen Frankrijk.
- Oostenrijk wil Mainz terug hebben

Pruisen

- Pruisen wil Saksen hebben en een paar andere gebieden, incl Mainz (en hebben het bezet)
- Pruisen wil haar Poolse gebieden terug, incl Thorn.
- Koning van Saksen moet gecompenseerd worden met een kleiner rijk aan de Rijn
- Voorstander Polen maar dan wel compensatie voor de Pruisisch Poolse gebieden in het Westen. Polen het liefst volledig onafhankelijk.
- Pruisen wilde het Zweedse deel van Pomeranie bij het Pruisische deel voegen.

Rusland

- Tsaar Alexander had het idealistische idee dat hij een verlichte geest was (terwijl hij autocratisch regeerde), en wilde het volk van Polen haar onafhankelijkheid teruggeven. Dit echter wel binnen het Russische Rijk. Om dit te verwezenlijken wilde hij de Oostenrijks- en Pruisisch-Poolse provincies weer bij Polen voegen.
- Oostenrijk en Pruisen zouden hierdoor gecompenseerd moeten worden. Oostenrijk moest echter niet teveel invloed krijgen in Europa.
- Tsaar Alexander wilde een Heilige Alliantie oprichten met landen die de Christelijke waarden hooghielden, en vanuit dit perspectief ook de 'kleinere' zouden bijstaan om vrede te bewaken in Europa.

Zweden

- Zweden wilde zo veel mogelijk gebiedsuitbreiding als dank voor het meedoen aan de oorlog tegen Napoleon
- Zweden wilde erkenning dat Noorwegen aan Zweden verviel. De Noren hadden zichzelf namelijk onafhankelijk verklaard, tot grote ergernis van de Zweden.
- Bernadotte wilde internationale erkenning als troonopvolger van Zweden

Beieren

- Beieren wilde kostte wat kost een onafhankelijk koninkrijk blijven, zoals was afgesproken met Oostenrijk bij het verdrag van Ried in 1813. In dit verdrag had Beieren het Palatinaat, Ansbach en Mainz als gebiedsuitbreiding gekregen.

Verenigd Koninkrijk

- Englands grootste zorg was een nieuw overwicht van Frankrijk in Europa. Om deze reden wilde Engeland om de grenzen van Frankrijk sterke landen creëren die als buffer konden dienen:
- De samenvoeging van de Noordelijke en Zuidelijke Nederlanden tot een Koninkrijk der Nederlanden.
- Een onafhankelijk en sterk koninkrijk Saksen aan de noord-oostgrens van Frankrijk creëren.
- Koninkrijk Piedmont sterker maken door samenvoeging met Sardinië en Genua.
- Engeland hoefde zelf geen territoriale uitbreiding, waardoor zij geneigd waren meer als bemiddelaar voor anderen op te treden.
- Engeland wilde Frankrijk niet te groot maken, maar zeker niet te klein, omdat ze hoopte in het nieuwe Frankrijk een nieuwe bondgenoot te vinden, onder andere om tegenwicht tegen de nieuwe Oost-Europese mogendheden als Pruisen en Rusland tegenwicht te bieden.
- De Engelsen wilden dat elk land slavernij zou afschaffen.

Frankrijk

- Talleyrand zocht geen territoriumwinst. In een eerder verdrag was Frankrijk al toegezegd dat de andere landen de grenzen van 1793 zouden respecteren (voor Napoleons expansie). Frankrijk was hier tevreden mee.
- Europese erkenning van Lodewijk XVIII als nieuwe koning van Frankrijk.
- Frankrijk wilde wel een grootmacht blijven op het Europese toneel. Een doel was om deze reden de andere grootmachten niet te machtig te laten worden.
- In Napels zat Murat, familie van Napoleon op de troon. Het nieuwe Frankrijk erkende Murat niet en wilde de oude koning Ferdinand IV weer op de troon. Ferdinand kwam ook uit de familie van Bourbon.
- Frankrijk wilde de koning van Saksen op zijn plek houden. Napoleon had Saksen tot koninkrijk verheven, maar Saksen bleef als vanouds een bondgenoot van Frankrijk, en moeder van Lodewijk kwam er vandaan. Daarnaast wilde Frankrijk nog wat invloed hebben in de nieuw op te richten Duitse Bond, om Pruisen en Oostenrijk in de gaten te kunnen houden.
- Frankrijk wilde haar koloniën terug, die tijdens Napoleon door de Engelsen waren ingenomen.

De Nederlanden

- De prins van Oranje en de patriotten wilden vooral dat de Nederlanden weer een onafhankelijk land werden. De precieze omvang was niet geheel duidelijk, zolang het maar minstens zo groot was als voor 1789. De prins wilde het liefst de Zuidelijke Nederlanden (voor de Franse revolutie nog de Oostenrijkse Nederlanden geheten) bij het noorden voegen. Hij dacht, terecht, dat Oostenrijk deze provincies niet terug wilde.
- Daarnaast wilde Nederland haar status als handelsnatie weer herstellen en eiste haar koloniën terug.

Denemarken

- Denemarken had tot het laatst toe Napoleon gesteund en wilde vooral de schade beperkt houden
- Denemarken wilde het liefst Noorwegen terug, maar aangezien dit niet kon wilden de Denen wel Christiaan Frederick internationaal laten erkennen als koning van Noorwegen
- Denemarken wilde graag compensatie voor het verlies van Noorwegen aan Zweden.

Zwitserland

- De Zwitsersers wilden niet meer aangevallen worden en wilden dat hun neutraliteit internationaal erkend werd.
- De kantons van Zwitserland wilden dat Geneve, Neuchatel en Valais zich bij de Confederatie toevoegden.
- De confederatie wilde ook Gex hebben van Frankrijk, zodat Geneve aan de rest van Zwitserland vast kwam te liggen.

Sardinië-Piedmont

- Victor Emmanuel wilde zijn koninkrijk van Savoye-Sardinie-Piedmont handhaven
- Victor Emmanuel wilde dat Genua en Corsica bij zijn koninkrijk werd getrokken
- Victor Emmanuel wilde de Napoleontische wetten afschaffen en de grondwet eruit gooien.

Saksen

- De Saksische koning uit gevangenschap krijgen
- Saksen probeerde vooral zoveel mogelijk van zijn gebieden te behouden, aangezien zij tot het laatste moment aan Napoleons kant stonden.
- De familie van Wettin wilde het liefst een onafhankelijk Polen waarvan zij de troon zouden bestijgen.

Spanje

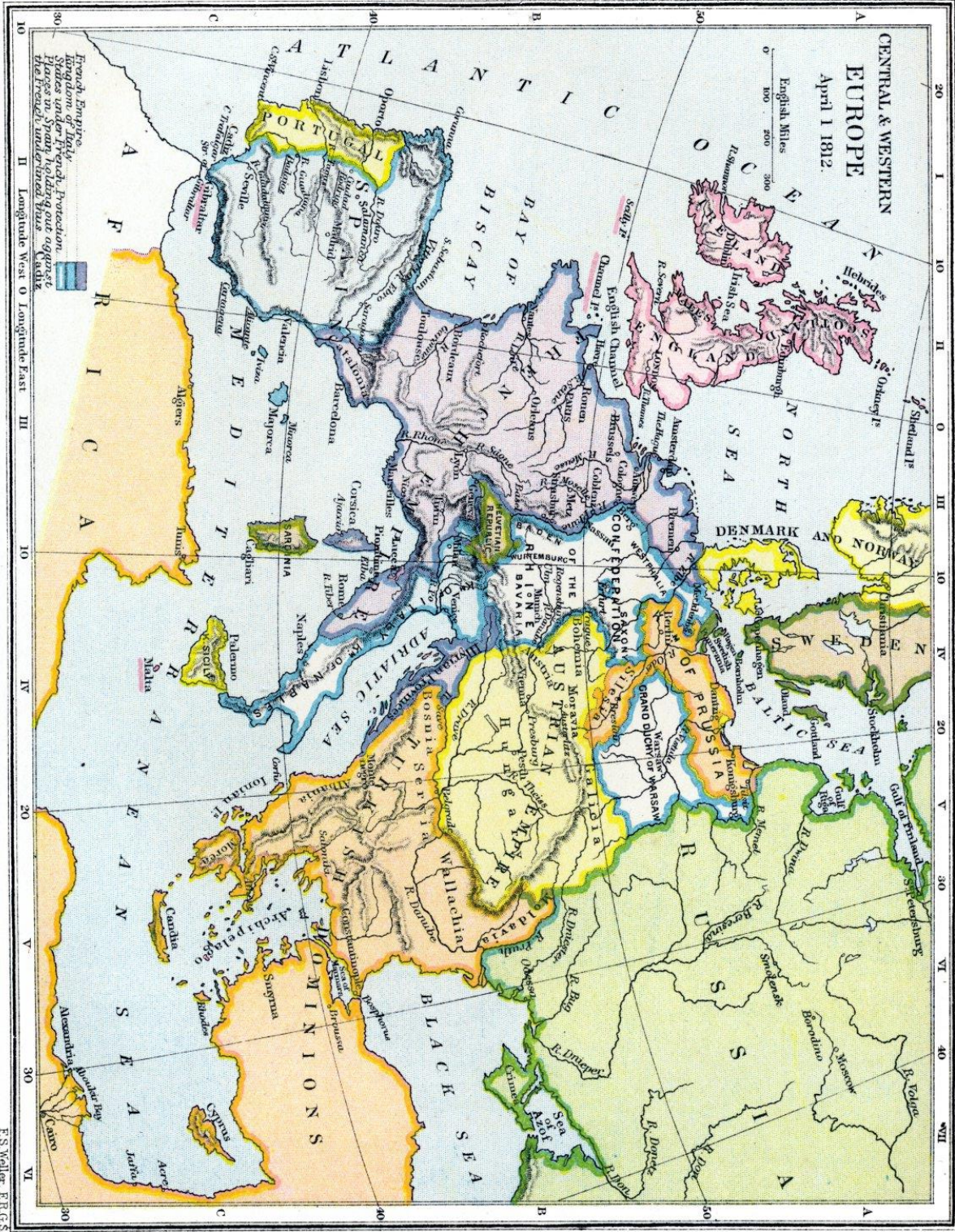
- Het Spaanse huis van Bourbon steunt de Franse tak van de Bourbon familie met hun erkenning
- De Spanjaarden willen de kolonie van Louisiana terug, of gecompenseerd worden voor het verlies.
- Spanje wil in de vorm Ferdinand IV van Napels het huis van Bourbon in Italië herstellen. Op dat moment is Murat, een van Napoleons generaals, de koning van Napels.
- Spanje heeft het voorstel de zus van de oude koning Ferdinand een gebiedje te geven en denken aan Genua voor haar.
- Spanje wilde al haar kolonien terug

Portugal

- Portugal wilde haar overzeese kolonien terug die door de Engelsen waren overgenomen
- Portugal wilde de betwiste provincie Olivenza terug, die onder Napoleons broer Josef door de Spanjaarden bezet was.

CENTRAL & WESTERN
EUROPE
April 1 1812

English Miles
0 100 200 300

ES. Waller. FRGGS.